

VISCA FRANKLIN !

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

Aquella migdiada de finals de juny de 1970 no va ser gaire bona per en Pasqual, i va canviar la seva vida i la de la humanitat fins aquell dia coneguda.

Feia tant de temps que pels diaris i per la ràdio no parlaven d'altra cosa. Que si Rússia que si Estats Units, que si la Guerra Freda que quan en Pasqual va sentir el gran espetec el més gros que hagués sentit mai, el foc ,el núvol negre i un brogit estrany, estava a punt de fer migdiada dins la barraca i es va dir: Ja està, han premut el botó vermell, ja tenim la fi del món i va córrer cap a casa amb el vell tractor Fiat a la seva casa de pagès, en la que vivia amb la muller i dos fills, un nen i una nena. Eren vacances d'estiu de la mainada, per al que va veure que tots sortien com esperitats quan van veure venir el pare amb el quisso en Tim, que li trepitjava els talons. La Maria la seva muller feia uns esgarips com un porc a l'escorxador i el nen en Joan i la nena Ingrid ploraven agafats de la mà de la mare.

Els tres se li llençaren al damunt i va venir de poc com no cauen tots quatre en un gran bassal de pixum de vaques.

-Recollons, han engegat la bomba i tot ha esclatat, o han vingut de la lluna en recompensa del que vàrem fer l'estiu passat!. Que serà de nosaltres?, veig de moment estem bé, però la radioactivitat ho envairà tot com Hiroshima va dir el bo d'en Pasqual. En escoltar, la família va fer més sanglots i esgarips. En Tim per no ser menys feia uns udols com un llop.

-Pareu de cridar va dir l'home!. Hem de fer quelcom, però ells estaven tan atemorits que sols cridaven i cridaven, els va donar una bona empenta al seu pesar, i va ser cura de matxo, van callar i es deixaren arrossegar dins la fresca masia.

Maria agafa tovalloles i mantes i mulle-les, taparem portes i finestres. Crec que és el més convenient. En dir això va treure una mica el nas pel portal i va veure que damunt de la casa així com els corrals i l'hort lluïa encara el cel blau. Era una mica estrany, que a la llunyania el poble i tot estigues de color negre i gris, es veia flamarades i se enflairaba una fortor com sofre o vés a saber que, com olor de fum . Llavors va pensar que tenia sort de tenir la casa envoltada de camps, rostollats ja i no de boscos!. Es rostirien de viu en viu els pobres pixapins de l'urbanització!, però ell no hi podia fer res i va tancar la porta em pany i clau i va procurar tapar amb draps humits totes les esclatxes.

Al costat de la família varin mirar d'encendre la tele i no va funcionar com tampoc la ràdio que feia sorolls molt estranys. La llum no funciona i es va recordar que tenien el rebost de cara nord ple de la matança del porc , així com alguna verdura arrossos i mongetes. De gana es va dir, no morirem pas de moment. El que preocupa és la radiació. D'aigua en tenien suficient. El pou on va caure el gat, el pobre "Gatot i " i la i la seva dona es va passar, mig dia amb el mixet traguen-li aigua per tots els forats del cos, fins que una mica reviscolat va fer un meu i va començar a caminar. En vista de la tragèdia del minino va tapiar el pou i va posar un motor i una mànega, no volia més desgracies, doncs d'aigua també en tenien.

Junt amb la dona trairen de la nevera un pollastre i el varen coure perquè no es fes malbé. Aquell dia soparen pollastre rostit i amanida de tomàquets. Amb molta por així que e va fer fosc s'n'anaren al llit, es van dir que potser demà ja no hi serien, però era millor anar a dormir amb la panxa plena, vaja millor morir tip con deïa l'avi que va morir tip de castanyes i panellets, l'endemà de Tots Sants corda'n-se les espardenyas

Al matí el primer que feu fou engegar la radio, si va sentir quelcom en francès que va deduir demanaven ajuda i també una veu en català que deïa estava tot destruït i un no sé que d'un planeta anomenat Nibiru, uns annunakis , que no va saber que eren . Ara el que li va quedar clar, era que semblava que no era radioactiu, però sí que havien fet quasi net amb unes armes desconegudes i havien matat pràcticament la major part de la humanitat i destruït edificis .

Després d'esmorzar va manar que la dona i les criatures restessin tancats a casa, de la mateixa manera, ja que semblava tots gaudien de bona salut i ell s'atansaria al poble a veure els pares de la dona i germans, la família que els quedava, ja que ell era fill únic i els pares havien mort.

Feia una fila horrible després que és vestís amb una granota que feia servir per treure mel de les abelles. Tot de plàstic reforçat i es va posar a sobre un altre granota que feia servir per munyir les vaques i que feia una mica ferum d'aquestes, es va posar als peus les botes que feia servir per pescar truites i a falta de millor es va posar un mocador moll d'aigua tapant la boca i nas, que quasi no podia ni respirar, la careta de treure els ruscós d'abelles i guants del tractor. A sobre el cap es va posar un casc que havia sigut d'un soldat de la Guerra Civil , i es veu el seu pare el va guardar a les golfes.

En sortir així abillat la muller i els nens malgrat l'espant que duïen a sobre van esclafir a riure. La nena inclús plorava de riure , li queien llàgrimes d'aquells ulls blaus semblants als de la mare i en Joan petit no podia més també, fins que la mare els va fer callar amb un bon crit—

- Vosaltres rient, el vostre pare a punt per anar a veure el que ha quedat de la fi del món i sols se us acudeix riure. Vatua l'Olla!!

No sé si va ser el Vatua l'olla o que de cop i volta es donaren compte de la gravetat dels fets que restaren muts i callats mirant per una esclatxa de la finestra quan el pare agafava el 600 i amb gran dificultat degut a l'embalum

que feia i la petitesa del cotxet i enfilava costa amunt cap a Sant Feliu de la Costa.

En arribar a la Creu del Terme, de creu no ni havia, estava esmicolada feta un nyap i va veure a la llunyania que les cases de Sant Feliu, no s'en veia cap ni una en peu, tot semblava un munt de runa i l'urbanització dels pixapins, res sols caliu de foc.

Esquivant runes i cotxes i uns quants animals morts va aconseguir arribar al poble, davant la petita de Cal Trempat, la primera casa del poble, va veure una nena morta al costat d'una bicicleta. Es va endinsar i sols va trobar mort i destrucció. La casa dels pares de la dona també estava ensorrada i per més que va cridar ningú li contesta, sols la remor d'algun incendi el miol d'un gat i el silenci dels morts. Llavors va caure de genolls i va plorar, va comprendre que en molts quilòmetres al voltant la seva família eren els únics vius i amb la casa amb teulat. També va veure una cosa molt estranya, els arbres cremaven de dins cap a fora a l'igual que les cases. Amb penes i treballs va tornar al petit sis-centes i es va dir que tal com posava el seu Segur de Decessos, hauria de passar dos anys a tornar al poble, era el que deien els remaleïts que li vengueren l'Assegurança, i no varen tenir en compte que si es morien ells mateixos haurien de cavar la tomba. Es va dir que demà hi tornaria amb el tractor i el remolc, i s'emportaria el que pogués necessitar per sobreviure i no s'hagués fet malbé. Es va dir qui recollons!!, erens els annunakis i que els havien fet per fer aquesta destrossa tant horrible?

En arribar a casa suat i trist va contar tot el desgavell a la família. Ploraren amargament. La dona i fills per la perduda de familiars clar, però no varen tardar en explicar el que havia escoltat per la ràdio.

Es va treure la roba, es va rentar la suor, va veure de una ampolla ja calenta de vi de la nevera i es va asseure al sofà a escoltar el relat de la dona i fills.

Els annunaki venien del planeta Nibiru, ells els havien creat feia milers d'anys agafant un simi i fer-li algunes provatures que la dona, no va saber ben bé com havien dit, però que si, els havien convertit en homínids, havien conviscut plegats fins que quelcom els va fer marxar al seu planeta, però es veu no ens havien deixat de petja i en veure que havien esdevingut massa eixerits havien vingut i ho havien destruït tot, sols havien quedat poquíssimes persones com ells i es veu es volien asseure altre volta al planeta i els fèiem nosa, és a dir: De fora vingueren i de casa ens traguérem com deia la dita.

Els nens i ficaven cullerada, i es veu que no hi havia radioactivitat com contava un home des de Barcelona, a on no quedava ni Colom dret i no diguem la Sagrada Família.

Llavors en Pasqual es va mirar la casa, la pahisa les corts de porcs que per cert feien un bon enrenou, ja que ningú havia donat menjar ni munyit les vaques, i es va dir que perquè la seva casa estava dempeus?

No ho entenia de cap manera, i encara ho va entendre menys quan en mirar per la finestra, va veure que la barraca era enrunada i es va dir .. Hem disposava a fer migdiada .., no era dins i també era a terra. Que tenia la seva casa per ser diferent?. No ho entenia i com que era un descregut va pensar que no era miracle, i es va posar a cavil·lar.

Ja es donava per perdut i ruc quan de sobte va pensar en els llamps, clar els llamps! Això els va salvar.

- Eureka va dir!, esperitat mirant la dona m'entres es donava un cop el cap ens ha salvat la casa Faraday!

- Qui es aquest pare? va preguntar el noi,

- El descobridor del Parallamps!

- Pare va dir la menuda, va ser Franklin.

- Nosaltres que vàrem patir, no recordeu un llamp, després es va dir que no ho podien pas recordar perquè no havien nascut, va ser el pare l'avi qui va fer instal·lar un parallamps, ell els havia protegit no sabia com, de tot plegat. Visca Franklin! a tots dos els agradava l'electricitat, ostres!

Llavors es va dir, que de parallamps ni havien molts per al món, encara no serien pas els únics, ara això ho descobririen després.

Abraça la dona i nens i els va dir. Si senyor, el parallamps que veieu ens ha salvat, ara ens tenim d'amagar d'aquests annunakis, que són remaleïts, ens tindrem d'amagar així que veiem quelcom estrany i jo he de baixar l'escopeta de dalt les golfes.

- Quina escopeta hi tens, va preguntar la dona?, Si tu no has sigut mai caçador i al tir de la fira mai havies tocat ni un caramel.

- Doncs, si va dir en Pasqual, la del meu besavi de la guerra dels Carlins, encara hi ha munició en una caixa de fusta.

- Pasqual! va dir la dona, si deu ser tot oxidat i ni qui ho engreixis amb el pixador del porc funcionarà.

- Bé va dir en Pasqual, però espantar potser sí que espantarà no?

La família el va mirar tristament i es va dir, que a vegades el pare tenia sortides d'emblanquinador, però que tenia el seu que!!!

Acabaren de menjar-se el pollastre, donaren menjar també als animals i munyiren les vaques i es varen dir, que tanta llet ells no la podrien pas consumir, però mirarien si s'en sortien i feien mato i formatge. La nena que era assenyada, va dir. No se pas.....

Amb això un cop fet fosc s'aplegaren al voltant de la ràdio de piles, ja que la tele no funcionava i es varen dir, que en tindrien de recollir també demà al poble, ho és quedarien incomunicats del món.

De nou una veu espantada els deia que els de Nibiru que per cert, eren molt sembla'ns als humans campaven per tot arreu.

- Pasqual es va dir, que inclús amb això no tindrien sort, ja que sempre si mai veia una persona es diria es

humana o vinguda de dalt!

Com abduïts sentíem les paraules de la ràdio i es digueren que perquè no havien sigut mai radio aficionats?.

Enlloc de llegir tant, més els hauria valgut parlar!. Pero no, per això sols podien escoltar.

La Maria que era també assenyada els va dir que als llibres hi havia la saviesa del món, en haurien de buscar més endavant, no volia que els seus fills fossin poc cultes, que per això ho eren ells per posar-hi remei.

Quan l'espelma que havia sigut d'un casament i la dona l'havia pispat es va apagar, ells marxaren al llit. Es donaven les gràcies per ser vius i sabien que havia començat una altra era per la humanitat.

La nena la Ingrid que era molt fantasiosa, va dir, li diria l'Era dels Vinguts dels Estels.

El seu germà més prosaic li va dir. Millor dir l'Era de la Destrucció , o dels dats pel cul !

En Pasqual i la Maria, es miraren als ulls i es digueren que demà tindrien feina en acaparar tot el que poguessin i també en tenir cura dels seus fills, ja que en un món tan destruït pot passar de tot.

I així aquell 1970 tot va canviar al món . No va ser la guerra freda, ni va ser la petjada de l'home a la lluna, va ser una altra cosa, però no va ser com el Petit Príncep que venia de un asteroide llunyà i la família li agradava llegir.

Eren els annunakis o el que fossin, una espècie molt destructora .

I va començar una altra era, però aquesta nova mereix un relat a part, va ser molt esbojarrada i terrible per la família i caòtica per tota la humanitat.